

måtte konstatere, at journalisterne ikke deltog. Det var kun redaktørerne. Der var dengang kun én repræsentant for offentligheden, som jeg husker det, og det gik så på skift mellem de forskellige oplysningsforbund, og så var der en højesteretsdommer, der var formand. Offentligheden er jo blevet styrket i det Pressenævn, der blev nedsat efter den nuværende medieansvarslov, som har fungeret i godt 10 år.

Lad mig sige, at det er vores opfattelse, at medieansvarsloven fungerer efter hensigten, og at Pressenævnet fungerer, men vi er naturligvis altid villige til at se på en lov, som er mere end 10 år gammel, og som slet ikke har været eftersat i alle de år. Det er jo helt klart, at mediebilledet har ændret sig meget, og derfor kan der være ting, vi burde se på.

Jeg vil godt med det samme sige, at hvis vi skal have et gennemsyn af loven, hvad jeg gerne vil have, når der bliver tid engang, bliver det ikke for at indskrænke pressefriheden. Man må hele tiden huske på, at medieansvarsloven er formuleret og vedtaget på baggrund af, at vi har og skal have en meget vidtgående pressefrihed i Danmark.

Der er kommet et bilag fra Danske Mediers Forum. Det er klart, at det er et partsindlæg, men jeg vil dog alligevel lige gøre opmærksom på, at man altså herfra mener, at vægtningen i Pressenævnet har været tilfredsstillende, og også peger på, som jeg selv har gjort, den historiske baggrund for sammensætningen.

Man har også her anført, hvilket jeg er fuldkommen enig i, fordi jeg var med i forarbejderne til det lovforslag og var ordfører på sagen dengang, at vi netop indførte begrebet gennemle i stedet for berigtigelse for at styrke dem, der bliver hængt ud, for at styrke deres retsstilling. Det fremgår altså også af dette bilag.

Kl. 13.05

Som sagt er det naturligvis et partsindlæg. Hvis der er dokumentation for, at den fungerer meget ringe, så må vi selvfølgelig kigge på det. Det er bare ikke indtrykket, og det er ikke det, man hører.

Jeg tror, man forveksler disse historier, som vi desværre aldrig kan undgå, om, hvordan ansvarssystemet i medieansvarsloven skal være. Der kan vi ikke umiddelbart se, at der skulle være nogen grundlæggende regler, der skulle ændres, og som så ville kunne gøre forholdet bedre.

Det er jo sådan med pressefriheden, at den også hele tiden selv skal udsættes for offentlig-

hed og for modsigelse. Er der dårlige medier, er der useriøse medier, er der en udhængning, der ikke hører nogen steder hjemme, så skal de gen- drives og udstilles af andre medier.

Så var justitsministeren inde på, at hvis man skulle lave det om, så skulle der også være en høringsrunde. Det er klart, at det her slet ikke er noget, man lige kan lave om fra den ene dag til den anden, selv om der ville være et politisk flertal.

Jeg er nødt til at sige specielt med den baggrund, jeg selv har ved at have siddet i Pressenævnet og som ordfører fra dengang, at det ville være bristede forudsætninger for hele det udvalgsarbejde, der var dengang, hvis man bare her i Folketinget begyndte at ændre på vægtningen i Pressenævnets sammensætning.

Så det er altså ikke nogen lille sag, forslaget drejer sig om, og netop derfor fortjener det selvfølgelig også et grundigt arbejde og en grundig politisk diskussion.

Vi kan altså ikke medvirke til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu er det jo altid sådan, at det er de forfulgte, der ved besked med forfølgelsens karakter. Vi burde nok grundigere i vores forslag have understreget, at vi har arbejdet sammen med professor Ole Hasselbalch om dette forslag. Han har nemlig sammen med bl.a. mig selv haft lejlighed til at erfare virkeligheden vedrørende presseforholdene og dermed også Pressenævnet i det sidste årti.

Jeg vil spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Kender fru Birthe Rønn Hornbech Ole Hasselbalchs skrift fra 1994, der hedder »Pressenævnet«, og som består i en lang række enkelt-sager, hvor Ole Hasselbalch med den – synes jeg nok – juridiske sagkundskab, han er i stand til at dokumentere, gør opmærksom på, hvordan de forfulgte er blevet fejlet af banen, og hvordan Pressenævnet har svigtet dem i forsøget på at få mulighed for at komme med et gennemle, som virkelig satte tingene på plads?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg er ikke i stand til at gøre rede for, hvad jeg har læst siden 1994, for det er, som hr. Søren Krarup ved, ganske meget.

Det, jeg kan sige, er, at vi var et par stykker i Venstre med en vis indsigt i presseforhold, der var meget optaget af den her lov, nemlig den af-